

vợ có mang. Anh chồng dứt khoát bắt vợ bỏ nghề diễn viên. Anh về Hà Nội, vay tiền bạn bè làm vốn, mở hiệu thuốc tây cho vợ bán, còn anh vẫn làm trong cơ quan nhà nước.

Đạo ấy, thị trường còn khan hiếm thuốc. Những người dày vốn hốt ra bạc. Cái hiệu thuốc nhỏ của nhà My cũng hái ra tiền. Bốn chị em My lần lượt ra đời.

Nhà nước mở cửa. Các hiệu khám chữa bệnh tư nhân, hàng thuốc tây mọc lên như nấm. Thuốc bán chậm, lời lãi chẳng được bao nhiêu. Cuộc sống gia đình My bắt đầu lâm vào cảnh khó khăn. Sinh đẻ nhiều, việc nhà bẽ bộn, vết thương cũ tái phát... làm sức khoẻ của mẹ My suy sụp nhanh chóng. Đồng lương của bố không nuôi được cả nhà. Mẹ My phải mua sắn, khoai, lạc... về luộc, ra ngồi bán ở chợ. Đứa em út mấy tháng tuổi suy dinh dưỡng nặng, ốm liên miên. Tý tuổi đầu, nửa ngày đi học, nửa ngày My thay mẹ ngồi chợ, ngoài ra còn giặt

giữ, cơm nước, trông nom các em...

Từ ngày gia đình khó khăn, bố My bỗng trở lên khó hiểu. Cứ về đến nhà là bố cáu gắt, nhiều khi rất vô lý. Những cuộc cãi vã giữa bố và mẹ ngày một nhiều. Những chuyến công tác xa của bố cũng ngày một tăng. Rồi một hôm, mẹ phát hiện bố có người tình ở Hà Nội. Mẹ hỏi, bố thú nhận một cách ngang nhiên, không giấu giếm. Thì ra, bố rắp tâm xin chuyển công tác về Hà Nội đã lâu! Mẹ đau đớn làm đơn xin ly dị. Bố trì hoãn, và cuối cùng ký vào đơn sau khi có quyết định chuyển công tác.

Mẹ con My khóc cạn nước mắt. Thời gian đầu, bố còn đôi ba lần gửi thư về trường cho My. Chỉ là... những lá thư, bởi vì cuộc sống của bố cũng rất khó khăn! Rồi dần dần, những lá thư ấy cũng mất hẳn.

Cuộc sống như ngọn đèn lay lắt. Ông bà ngoại hỗ trợ nhưng chẳng đáng là bao. Tiền vào nhà khó

như gió vào nhà trống. Gánh ốc lược là một “phát kiến” kỳ diệu của My, cứu sống và ổn định cuộc sống gia đình em.

Có một điều lạ lùng là My vẫn học giỏi. Năm nào, em cũng là học sinh tiên tiến xuất sắc. Là cây bút chủ lực tờ báo tường của lớp, My sáng tác rất nhanh. Cô giáo chủ nhiệm vốn là sinh viên khoa Văn tổng hợp, lựa chọn những tác phẩm hay, gửi đi các toà soạn. Từ đó, những bài thơ, truyện ngắn của My luôn có mặt trên báo Nhi đồng, báo Thiếu niên, Hoa học trò, có khi còn được đăng trang trọng ở mục “tác phẩm tuổi xanh” báo Tiền phong. Năm My lên lớp bảy, trại sáng tác thiếu nhi Trung ương mở tại Thành phố Hoa phượng đỏ, My vinh dự được chọn đi dự. My từ chối... cô giáo đến tận nhà động viên. Nhà trường phải hỗ trợ một khoản tiền tạm thời giúp đỡ gia đình My lúc em vắng nhà.

Cuộc sống ở trại sáng tác đối với My giống như một thiên đường. Song tuyệt nhiên, My không

hé răng kể cho bất kỳ ai những khốn khó của gia đình em. Mùa hè năm ấy diệu kỳ và qua nhanh như một giấc mơ.

Sau đó, My lại trở về nhà với cuộc sống bận rộn của em.

Chuyến “du lịch” ngắn ngày như có phép nhiệm màu, thức tỉnh Hà. Thì ra cuộc đời còn nhiều niềm vui và nỗi buồn, chứ không êm đềm như em tưởng. Từ một đứa trẻ vô tư, em trở lên tư lự. Xót xa, khâm phục, Hà khao khát được làm một điều gì đó để My bớt khổ... Năm học tới, cũng như Hà, My sẽ vào cấp III, khối lượng kiến thức nhiều, làm sao bạn ấy đảm bảo thời gian được?

Chuyện My làm bạn bè Hà rất xúc động. Tất cả thống nhất sẽ “mở chiến dịch” quyên góp. Gần bước vào năm học mới, My nhận được một khoản tài chính kha khá, với những lá thư tràn đầy yêu thương của các bạn nhỏ thành phố Cảng.

Chính vì khoản tiền ấy mà My yên tâm lập kế hoạch thời gian cho việc học. Vẫn duy trì gánh ốc, nhưng em chỉ bán từ 5h đến 9h tối - khoảng thời gian được khách nhất. Có tiền thuốc thang, mẹ My cũng khoẻ dần, dành nhiều thời gian cho My học bài. Em tiếp tục tham gia đội tuyển học sinh giỏi của trường.

3 năm học thấm thoát trôi nhanh. My vừa học, vừa tích cực sáng tác. Những tác phẩm của em tràn đầy tình yêu thương mẹ, niềm khát khao một mái ấm êm đềm, một tuổi thơ hạnh phúc. Hình tượng nghệ thuật trong em đậm thắm và sinh động, có sức lay động lòng người. Nhiều tác phẩm được giải. Khoản tiền nhuận bút đều đặn hàng tháng góp phần quan trọng việc chi tiêu trong gia đình.

My và Hà thường xuyên thư từ cho nhau, hạ quyết tâm sẽ thi vào cùng một trường đại học.

Tháng chín.

Cánh cổng trường đại học mở rộng đón các sinh viên năm thứ I khoá học XXV về tựu trường. Nắng thu dẹt gấm thêu hoa trên sân trường. Xe con của bố đưa Hà đến tận nơi. Hà ào đến bên My như một cơn lốc.

- Trời ơi, My. Bọn mình đã toại nguyện. Phải xin bằng được để hai đứa mình được học cùng lớp, nhá.

My cười rất tươi, ánh mắt lấp lánh niềm biết ơn.

Đã nửa tháng kể từ ngày vào học.

Giảng đường với những kiến thức mới mẻ, hấp dẫn cuốn hút đôi bạn. Hoàng Hà vô tư như chim sáo sổ lồng. Nhưng My đã bắt đầu lo âu. Đêm đêm, em thao thức không ngủ được. Em không ở nhà, nguồn thu nhập của gia đình bị giảm quá nửa, 5 năm học dài đằng dặc trước mắt, biết trông cậy vào đâu? Nếu không có giải pháp kịp thời, có lẽ rồi My cũng đến bỏ học

mất.!

- Ngày mai tớ sẽ đi tìm việc làm..

Đang đêm My ngồi bật dậy.

- Trời ạ - Hà dụi mắt ngái ngủ- Bạn có điên không đấy? Bài học thì bê bộn, đêm nào cũng thức viết bài cho báo, lại còn... bạn định làm đến kiệt sức hay sao?

- Phải cố thôi Hà ạ, không có cách nào khác

- My dứt khoát. Nhưng đôi vai gầy của em khe khẽ rung lên.

- Thôi nào - Hà tỉnh hẳn ngủ, ôm lấy My vỗ về - Ngày mai, chúng mình cùng đi. Nhưng biết tìm việc gì?

- Đến các trường học - My phấn chấn. Các thầy cô giáo ở đó sẽ giới thiệu bọn mình với các phụ huynh học sinh. Nghe nói bây giờ nhiều gia đình rất cần gia sư.

* * *

*

Gia đình ấy quý My lắm. Cả hai vợ chồng đều bận việc suốt ngày, không có thời gian chăm sóc việc học cho con cái. Sau một thời gian nhận My làm gia sư, hai đứa trẻ ngoan ngoãn, sức học tăng rõ rệt. Biết My hoàn cảnh khó khăn, họ rất thương, trả thêm mỗi tháng một trăm ngàn đồng để động viên. Vậy là mỗi tháng My có bốn trăm nghìn đồng dạy học, ba trăm nghìn đồng nhuận bút sáng tác (em trực tiếp đến nhận bài đặt của các báo). My giữ lại đủ tiền sinh hoạt, còn bao nhiêu gửi về cho mẹ. Kỳ học đầu tiên năm thứ nhất, cả My và Hà đều hưởng học bổng loại giỏi. My vinh dự được nhà trường trao phần thưởng Nguyễn Thái Bình- suất quà duy nhất của trường dành cho sinh viên nghèo vượt khó.

Cứ thế, My làm việc hối hả như một cỗ máy nhịp nhàng, chính xác, sít sao quỹ thời gian. Em đã có kế hoạch để sang năm đón em trai

vào đại học.

* * *

*

Sau bao nhiêu lần lặn lội kiếm tìm, cuối cùng My cũng gặp được bố. Ông sống một mình ở căn nhà cấp bốn xiêu vẹo, tối om, tận trong ngõ hẻm chật chội, chỉ đủ cho một người dắt xe đạp lách qua. Nhìn mái tóc bạc trắng, tấm lưng còng tiều tụy của bố, bao hờn tủi trộn lẫn xót xa đến cùng cực làm My nghẹt thở. My cảm thấy nỗi đau đớn dâng lên trong từng tế bào cơ thể. Em khóc lặng lẽ, nước mắt tuôn như suối.

Sau một hồi lặng câm như hoá đá, người đàn ông nước mắt vòng quanh, run rẩy:

- Làm sao con có mặt ở đây? Sao biết được chỗ ở của bố mà tìm đến?

- Con vào Đại học đã được một năm. Bao nhiêu lần, con đi tìm bố...

- Bố có tội với mẹ, với các con. Bố đã bỏ

mặc mẹ và các con giữa lúc cuộc sống cơ cực nhất. Có lẽ trời đã trừng phạt bố!

- Bố ở đây đã lâu chưa?

- Năm năm rồi con ạ.

- Thế còn... cô ấy?

- Sau khi chia tay với mẹ con, bố về Hà Nội. Sau một thời gian chật chiu dành dụm, vay giật bạn bè, bố dựng tạm một căn nhà nhỏ trên mảnh đất mà bố mẹ cô ấy cho. Trước khi lấy bố, cô ta là một cô gái lãng nhãng, đã qua tay nhiều người đàn ông nên bị vô sinh. Ở với nhau được mấy năm, thấy bố không làm được nhiều tiền, cô ấy chán, đòi li dị. Căn nhà mang tên cô ta. Bố ra đi với hai bàn tay trắng, về đây ở với ông bà nội. Mấy năm qua, ông bà lần lượt theo nhau ra đi, hai cái tang đã làm bố kiệt sức. Hiện nay bố đang nghỉ chờ nhà nước giải quyết chế độ trợ cấp mất sức.

- Hay là bố lại về... trên ấy!

- Không bao giờ! Bố chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn mặt mẹ con nữa. Được gặp con, thấy con học hành đỗ đạt, bố mừng lắm. Nhưng, bố chẳng giúp gì cho con được! Thôi từ nay, con đừng bận tâm đến bố nữa, cứ coi như là bố đã chết. Xin mẹ và các con tha tội cho bố!

Người đàn ông ôm ngực loạng choạng bước ra ngoài hiên. Ông vẫn ho ra máu!

Sau mấy tiếng đồng hồ trò chuyện với bố, My đạp xe về trường, như người mộng du. Toàn thân em nhúc nhối, rã rời.

* * *

*

Tốt nghiệp Đại học, đôi bạn chia tay mỗi người mỗi ngả. Hoàng Hà về công tác ở thành phố cảng. My trở về thành phố quê hương, làm việc tại nhà máy công nghiệp nặng.

Là kĩ sư trẻ, luôn say mê sáng tạo, sức sống của My thật mãnh liệt. Thành công của cô đã nhiều lần đem đến vinh quang cho nhà máy và niềm vui cho mẹ. Các em cũng đã khôn lớn trưởng thành. Cậu em công tác ở Hà Nội, được chị giao trách nhiệm chăm sóc bố.

Tuy bận rộn, My vẫn dành thời gian viết bài cho báo. Đó là công việc mà cô yêu thích.

* * *

*

My lững thững đi lên sân thượng. Bầu trời xanh thẳm, hoa phượng lập lòe thấp lửa. Chợt thấy nhớ Hà da diết. Chủ nhật này, nhất định My sẽ xuống Hải Phòng.

MỤC LỤC

- 1 - Đôi bờ
- 2 - Gió đồng mênh mang
- 3 - Đêm toả hương
- 4 - Cố hương
- 5 - Xuân chín
- 6 - Ban mai
- 7 - Hương sen
- 8 - Cánh lục bình
- 9 - Mùa hoa phượng đang về